Jaana Aalto
SEXODUS

Uskalias, sykähdyttävä kertomus vieteistä ja aisteista suurimman, seksuaalisuuden voimasta ja vaikutuksista.
Rakkaus sähkömagneettista värähtelyä?
Vain halua ylläpitää koettu mielihyvä?
Hormonien virtausta? Chakrojen chattia?

Kaverukset Timo, Olli ja Janne rakastuvat eliittiseuralaispalvelun pomoon Sariin. Pojilla ollut raisu, kostea, kiihkeä nuoruus.
"Yksi kaikkia ja kaikki yhtä."
Löytyykö ystävyyden rajalta Jannen povesta vetämä ase?
Hukuttaako heidät voimista valtavin: naisen seksuaalisuus?

Timo poukkoilee toisen pomon, Mirjan kanssa. Hän huomaa Mirjan tietokoneelta, että on surkea vuoteessa. Hän keksii kikan jolla homma hoituu. Korvaako seksi rakkauden? Ovatko ne sama asia? Kuinka pitkälle ollaan valmiit menemään rakkauden nimissä?
Unohtuuko tosi rakkaus, miten haamut vaikuttavat?
Miten Mirja suhtautuu? Mirjan ravisteleva menneisyys ja ajatuksia seksuaalisuudesta, naiseksi kasvustaan. Mirjalla ollut raju rakkaus filippiiniläiseen laivakokkiin, josta pieni tytär.

Rikostarinan naiset ovat suomalaisia ja filippiiniläisiä eliittiseuralaisnaisia, taustalla rikollisuus, huumeet, kuolema, aids.
Seksikohtaukset ovat seikkaperäisiä ja paljastavia, naisilla niksejä joilla miehen kuntoa vahvistetaan.

On tapahtunut hämärä kuolemantapaus, onko Jannella osuutta?
Janne venäläisen mafian hommissa, suunnittelee huumekeikkaa ja kostoa. Kosto on suloisinta dekantoituna.
Kuolemalta ei vältytä lopussakaan. Mutta minkälaiselta...?
Miesten nuoruuteen liittynyt tragedia löytää selityksensä, totuus ei ole kaunis, niin kaunis kuin nuoruuden rakkaus aina onkin.

Varoitus:
Esitetyt lääkinnälliset keinot seksikunnon kohentamiseksi vain omalla vastuulla tai lääkärin suostumuksella.

www.jaanaaalto.ga

Kotkan tyttöi ilman siipii (2016)
raju ja ronski tyttöenergiaa tihkuva rikosseikkailu.

SEXODUS

© 2017 Jaana Aalto
Kansi: Fotosearch; J. A.
Taitto: J. A.
Editointi: Väinö Kiy
Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa
ISBN: 978-952-339-369-1

SEXODUS

Jaana Aalto

Ensimmäinen luku

Kuoleman jälkeen oli sittenkin jotain, oli sittenkin jatkumoa, pimeitä pyörteitä, pilven hattaroita, kaunis hymy - tai sittenkin vain muistojen matta.

Pirraava ääni kiemurteli ja porautui verkalleen tajuntaan, hetkeksi se taukosi, ja juuri kun tuntui helpottavalta, ärsytys rynnisti armottomana. Pitkään Timo kellui unen ja valveen ei-mikään-missään -lammessa, pitkään kesti ennen kuin hän ymmärsi mikä äänen muodosti, kesti pitkään ennen kuin tajusi missä oli, ja missään muualla hän ei sitten olisikaan halunnut olla. Kännykkä toisti instrumentaalilla itsepäisesti *Oon voimissain*; se oli kaikille soittajille sama, etteivät ulkopuoliset voisi päätellä kenellä oli asiaa, sen Timo muisti, ja valkoisen kyyhkysen siipi kosketti häntä.

Hänen selkänsä takaa kuului tuhahdus, vuode keinahti, käsi hapuili yöpöydälle.

- Niin? -- Terve.

Timon pää oli raskas ja utuinen. G-mies Tim Clay katsoi parhaimmaksi pysytellä maassa paikallaan, odotella vihollishelikoptereiden poistumista. Puhelin oli kovalla, soittaja kuulosti Timosta tutulta, tuntui huojentavalta, että se oli nainen.

- No voi mun... Pitäisköhän korvat tukkia pumpulilla? Että edes jotain pysyisi sisällä. No selvä. Hetki.

Mirja vääntäytyi vuoteen reunalle istumaan, piteli päätään ja hengitti syvään. Hän kiersi sängyn toiselle puolelle ja laskeutui kyykkyyn. Vieno orkidean tuoksu leijui Timoon. Puolisentoista vuottako siitä jo oli, kun hän ensimmäisen kerran alkoi jäljittää tuon huumauksen alkuperää, nuuskien tarkkaan joka kohdan kiemurtelevasta, nauravasta vartalosta, nuollen huolella kimmoisan, herkullisen ihon. Aamulla, avatessaan silmänsä, hän luuli heränneensä prinsessauneen. Leveäkasvoinen, vaalea kiharapää katsoi tarkkaavaisena, ja sitten hymykuopat syvenivät ja pilviharson takaa paljastui aurinko.

Timo sai vaivoin hillittyä, ettei vetäisi nyt naista vierelleen. Hän tunsi olevansa alasti, siitä oli jo liiankin kauan, kun niin viimeksi oli naisen kanssa ollut. Mutta mitä se todisti? Oliko hän aistinut äsken muutakin kuin vain hajuveden ja viinan tuoksahduksen? Edes pikkaisen jostakin…

"Älä ole hölmö, antaa menneen olla. Ei sinun tarvitse hyvänen aika yhtään enää luimistella. Olen antanut Sarin jo anteeksi."

Hän muisti vain katkelmia eilisillasta, kuinka Mirja sai raahattua hänet taksiin, nähtyään hänen hortoilevan hotellin kulmilla.

Mirja kävi keittiössä juomassa mehua, meni makuuhuonetta vastapäätä olevaan työhuoneeseen, napsautti tietokoneen auki ja avasi käsilaukkunsa. Timo käänsi varovasti päätään, jotta kuulisi paremmin.

- No nyt.

Mirjan puhe erottui vaimeana, Timon omat sydämenlyönnit hiljensivät alleen ulkomaailman, yön pyörteisen myrskyjen meren. Normaalistikin Mirjan ääni oli pehmeä ja lämmin, kuin takkatulen kuumotus, nyt hieman tokkurainen käheys toi siihen sellaista seksikästä värinää, että Timon oma pa-pa-paha olo pu-pu-putosi ma-ma-maton alle.

- Mitä nyt aina yhdeltä yöllä ja kahden ylimääräisen paukun jälkeen... Anna olla vaan... Ei, ei herännyt onneksi... En sano, haha.

Hän näppäili konetta.

- Okei, tässä.

Hän luetteli harvakseltaan pitkän numero- ja kirjainyhdistelmän, jonka Timo tiesi avautuvan koodilla.

- Kuka? Ai se pervo on taas rälläämässä. Ja tuollaisia kansa äänestää. Joo, tykkää kun pissit vähän sen polvelle. Ja jos hän jaksaa tulla sinua pyllyyn, niin muista välillä huutaa, että parempaa kuin neljäs käsky. Ja, ja jos hän yrittää pissiä sun päälle, niin toru ja sano että pupu-nöpönen ei tykkää, että isi tekee noin. Se on hänen vaimonsa hellittelynimi. Selvä? Ok, mutta minä en. Pakko lopettaa, pärjäile, tulee ylös, hei.

Mirja raplasi hätäisesti tietokonetta ja ampaisi vessaan.

- *Pucha. Kiki.*

Oksentelua, syljeskelyä, kiroilua, sitten Mirja laahusti vuoteeseen, ja nukahti heti.

Kuunneltuaan hetken naisen syvää hengitystä Timo liu'uttautui lattialle polvilleen ja kohottautui verkalleen pystyyn. Olutta teki mieli, myöhemmin hän kuuntelisi tarvittaisiinko tavanomaisten vitamiinien ja silmänpainetta

tasaavien tippojen lisäksi myös verenpainetta alentavaa ja sydämen sykettä tasaavaa Pinloc'ia, tahdosta riippumattomaan, sympaattisen hermoston osaan vaikuttavaa beetasalpaajaa. Niitä Timo muisti kilpa-ampujien käyttäneen, jotta sydämen moukaroinnit eivät vapisuttaisi aseen piippua. Silloin kun urheilu vielä oli reilua, kaikki keinot sallivaa, koe-eläinpuiston hautausmaan liepeillä tapahtuvaa jaloa uhrautumista isänmaalle.

Olohuoneesta kurkkaavan valon hämy paljasti kippurassa olevan Mirjan. Hiukset olivat kasvojen päällä, peittoa vain yläruumiin suojana. Timo tihruili yöpöydältä silmälasit, ja jäi tuijottamaan naisen paljasta takamusta ja voimakkaita reisiä. Miten usein hän olikaan, toisen vielä nukkuessa, sopivan asennon houkuttelemana aamunkovana työntynyt kostuvaan rakoon, ja sitten naisen mielihyvän hyrinän kuultuaan aloittanut verkkaisen härnäävän rytmin. Hänen tunsi elimensäkin heräilevän muistoihin, mutta ensin olisi käytävä vessassa. G-point-mies Tim Claylla oli nyt tarvetta varovaisuuteen.

Hän peitteli naisen, tuntui oudon pehmeältä olla jälleen Mirjan luona, krapulankin takaa haikeus tuoksui aamiaispöydältä, muistot täältä olivat lempeitä, lämpimiä tuulia siniseltä keitaalta. Tuo olikin sitten pitkään aikaan Timon paras muisto, siihen hän myöhemmin usein turvautui ja tunkeutui, silloin kun kykeni, silloin kun ajatukset olivat edes jotenkuten selkeitä.

"*Mennään kotiin*." Aina oli tuntunut hyvältä, kun Mirja niin kuiskasi, ote käsivarressa oli tuntunut aina yhtä hyvältä. "*Mennään kotiin. Mennään seksimään. Mag-seks tayo. Annetaan tytölle hyvän yön suukko ja uuvutetaan toisemme uneen.*" Jo hymy sai hänet kiihkoon, rutistamaan hykertelevän, hyväntuoksuisen naisen syliinsä.

Olisiko noihin aikoihin vielä paluuta? Löytyisivätkö ne edestäpäin parempina, varmempina? Kirkkaimpina?

Vessasta tullessaan hän sammutti työhuoneen valot. Toisen tietokoneen näyttöpäätteen himmeä kajo sai hänet ruudun äärelle. Koneeseen oli unohtunut muistitikku; sinne mahtui gigoloita aivan zigalana, kuten Sari oli hymyillyt. Hän liikautti hiirtä, näyttö kirkastui, ja hämmästyneenä hän istuutui tuolille.

Ruudulla näkyi tietoja ministeristä, tuttu TV:stä ja lehdistä. Jo nopea silmäys riitti kertomaan, että näistä muistiinpanoista media maksaisi tinkimättä. Timo ei rohkeimmissakaan kuvitelmissa ollut uskonut tyttöjen rekisterin asiakkaistaan olevan näin seikkaperäinen. Mieltymykset, tavat,

heikkoudet, seksitottumukset; tietoja luottokorttien numeroista salaisiin osoitteisiin ja rakastajattariinkin; otsikoita seurasi lyhyt, tyhjentävä raportti. Hänen sydämensä hypähti, kun Julie -nimi löytyi pariin otteeseen, vaikkakin se oli jo vuotta ennen heidän tapaamistaan.

Julie oli Mirjan käyttämä kenttänimi.

Seksin yhteenvedosta ilmeni, että mies oli hätäinen ja huolimaton, humalassa touhuilu päätyi usein käsileikiksi. Lopussa oli tyttöjen kommentteja: Nopea kuin tulitikku. Hiirenloukku.

Timo hymyili. Amatööri, amatöörirunkku. Vai tulee herra nimisteriltä nopeasti. Hah. Tulisit vaan minun oppiini. Timo selaili, ja monen julkisuuden henkilön intiimit asiat ryöpsähtivät ruutuun. Tiedot olivat aakkosjärjestyksessä. Pelonsekaisin tuntein hän lähestyi omaa nimeään.

Sitä ei löytynyt. Hän mietti miten saisi täydellisen sisällysluettelon näkyviin. "*Mitä sä oikein naurat?",* hän oli joskus kysynyt Sarilta, kun koneet vielä olivat heillä.

Heillä? Heillä. Heitä ei enää ole, muista se. "*Laitan tänne sinun tietojasi. Mikäs se sinun pituutesi olikaan? Vinkiksi, että tulitikku on neljä ja puoli senttiä. Noin. Vink link.*" Nainen nauroi vedet silmissä ja ojensi valmiiksi kätensä, koska tiesi tyynyn kohta lentävän.

Oliko Sari äsken soittanut? Oliko Mirja todella antanut anteeksi hänen retkahduksensa Sariin? Mutta Mirjahan se oli hänet paljon sitä ennen lempannut lokaan. Mitä anteeksipyydettävää hänellä olisi Mirjan kaltaiselta?

Pari alarekisteriä tarkistettuaan hän sai näytölle tekstin: Omat. Ja heti nimi Timo Savisto. Hän klikkasi sen auki.

Hän ennätti silmäillä tietoja vain hetken, sitten salama räsähti ja räväytti koko huoneen kirkkaaksi.

Mirja seisoi ovella käsi valokatkaisimella. Timo vilkaisi häntä nopeasti ja keskittyi sitten ruutuun, alareunaan, jota jäi typertyneenä tuijottamaan.

Ämpärimäärin kylmää vettä ryöppysi hänen päälleen. Päässä suhisi ja kiristi ja moukaroi. Hän piristyi hetkessä ja hetkeen hän ei nähnyt mitään.

Ei!! Ei!!! Eiii!!!!

Seuraavaksi hän näki kumaraisen alastoman naisen, joka silmäili nopeasti näyttöä ennen kuin suoristautui. Mirja poisti muistitikun, sammutti ruudun ja tietokoneen, ja säpsähti Timon tyhjää, tuskaista katsetta, kasvojen kovuutta, yhteenpuristuneita nyrkkejä.

Timo sulki silmänsä ja rutisti leukojaan yhteen.

- Timo, sanoi Mirja arasti. Hän laski kätensä miehen harteille, ja onnistui aavistuksenomaisesti väistämään tämän huitaisun.

- Timo. Usko minua. Tuo, tuo on vain roskaa. Anna minun selittää.

Timo tuijotti räpyttelevin silmin lattiaan, mutta se ei herättänyt uudestaan. Eihän tämä ole totta! Koska tämä painajainen loppuu?

- Kuule. Et usko, mutta... - Mirja tuli hieman lähemmäksi, hymähti. - Voi hyvänen aika, miten minä tämän sinulle Timo selittäisin, jotta uskoisit minua? - Hän haroi hiuksiaan. - Timo kulta, älä usko tuota roskaa. Täyttä puppua. Anna minä näytän.

Timo työnsi hänen kätensä pois. Hän vältti katsomasta kohti.

"*Aivastus*."

El! EI! Hän ampaisi pystyyn ja meni makuuhuoneeseen pukeutumaan. Mirja seurasi. Hän kyllä tietäisi miten toimia, jos kyseessä olisi normaali riita, mutta nyt se ei tehoaisi. Hän otti lattialta kylpytakkinsa; se oli tähän tilanteeseen aivan liian lyhyt, mutta ei ollut aikaa etsiä sopivampaa.

- Timo! Stop! Katso minua. Älä lähde.

Mirjan epätoivoinen katse pysähdytti Timon. *Ota minut syliin ja suutele taju pois.* He katselivat toisiaan, liikkumattomina, hetki venyi liian pitkäksi. Sitten Mirja yritti hymyillä rohkaisevasti.

- Timo kulta. Minä en teeskentele, sinä tiedät sen. Minä nautin kanssasi, ja tiedät sen itsekin hyvin, tiedät varmasti. - Hän naurahti. - Tuo kaikki... tuo kaikki on vain hölynpölyä. Pelleilyä.

"Uimahallin suihku."

Timo ähkäisi ja jatkoi pukeutumistaan, työntyi sitten eteiseen.

Ei! Se ei ole totta. Ei voi olla - Sari lukitsi hänet polviensa väliin, näykki ja nuoli korvaa, ja pian nopeat voihkeet ja huokailut muuttuisivat huudoksi joka sulautuisi nauruun, kuin katkonaiseen ujelteluun. Mutta kuuma syli kylmeni ja ääni oli vain tekstiä pahvilla, mykkäelokuvien plansseja ja niissä luki "*Uimahyppääjä.*" Timo kiskaisi puseronsa vaatenaulakosta niin että kannatinlenkki katkesi.

Mirja löi nyrkillä otsaansa ja seurasi olohuoneeseen.

- Timo! Malttaisit mielesi. Anna minun selittää, hyvänen aika. Tuohan on... tuohan on vain roskaa. En keksi parempaakaan sanaa. Roskaa. Roskapostia. Hyvä mies, kuuntelisit hetken. Anna minä näytän.

- Malta ja malta. Selitä ja selitä. Näytä ja näytä. Sitähän sinä ainakin osaat. Samanlaisia te olette kaikki. Kyllä erikoisasiantuntijat tietävät. Tuulikki olisi... Tuulikki ei... Mikä säkin luulet olevasi?

Mirja yritti pysyä tyynenä.

- Timo. Ei ole reilua, että vedät jälleen entisen tyttöystäväsi esiin. Ei todellakaan ole. Toivon vain ettet nyt lähtisi. Sydämeni pohjasta haluan sinun jäävän. Jo yöllä pyysin sinulta anteeksi entisiä typeryyksiäni. Anteeksi. Anteeksi Timo, että olen ollut sua kohtaan kylmä ja lyhytpinnainen. Jutellaan...

Tuulikki, Tuulikki. Timo kääntyi selin Mirjaan. Mene pois Tuulikki. Ei nyt. Mene nyt pois kilttirakas. Hän veti syvään henkeä.

Teksti oli Sarin, Timo huomasi sitten pystyvänsä päättelemään. Sarihan noin oli varmasti vain Mirjaa hämätäkseen ja härnätäkseen kirjoittanut silloin kun Sari hoiteli pääkirjanpitoa. Hän toivoi Mirjan tarttuvan käteen, tarrautuvan vaikka väkisin ja vakuuttelevan että hän oli hyvä, että hän pystyi viemään naiselta nimen, aviomiehen, kotimaan, asuinplaneetan. Hän lähti hitaasti kohden eteistä. Hän seisahtui ovella. Hän oli katsonut vahingossa jonkun toisen tietoja. Niin sen täytyi olla. Ministerin! Ja miten hän oli ennättänyt lukea niin paljon niin lyhyessä ajassa? Siihen oli vain yksi selitys. Aivot olivat yhdistelleet parista merkistä epäuskottavia lauseita, hän oli yhdistänyt oman nimensä ministerin tietoihin...

- Jää, Timo. Jäisit nyt. Minä... - Sitten hän huokaisi. - *Mano nawa*! Anna mun soittaa sulle hyvänen aika edes taksi.

Timo kääntyi, katse harhaili olohuoneessa.

- Ei Sari sinusta välitä. Etkä sinä hänestä. Usko pois. Mutta minä...

- *Hindot ka!*

Niin Timo oli sanonut Mirjalle vain kerran aikaisemmin. Haista vittu.

- *Pul deg!*

Timo sieppasi pöydällä olevan vajaan vodkapullon ja livahti ulos.

Hiirenloukku. Mitätön mies. Hän kiiruhti metroasemalle, vaikkei ollutkaan varma kulkisiko juna enää, ymmärsi suunnan sentään olevan oikea. Viina vain kirveli, se ei tuntunut menevän päähän ollenkaan, se tihkui ulos silmistä. Hän hyppäisi junan alle. Ja vielä toisenkin junan alle, varmuuden vuoksi. Ihan oikein että kuolisin. Tämä oli vain seurausta pahoista teoista.

Kuivatessaan poskiaan hän ihmetteli itkunsa määrää, kunnes huomasi, että satoi. Rännänsekainen vaimea sade tiesi kuoliniskua muutamalle matalalle, likaiselle epämääräiselle lumikumpareelle, kumpareille joiden alle Timo olisi halunnut ryömiä.

Naisten naurattaja.

Huomenna hän lähtisi pois. Huomenna hän lähtisi kotiin. Kotiin? Äiti olisi

hiljaisen tyytyväinen, isän mutinat kotieläimestä ja vuodenajan vaikutuksista joutuisi nielemään, mutta todellako hän ensimmäisenä ajatteli paluuta vanhusten reviirille, kun elämä hieman kolhi? Vaikka olihan se jo tuttua touhua... Tuota kaikki naiset siis hymyilivät, he näkivät heti mikä hän oli miehiään. Ja niin nauroivat tietenkin entiset tyttöystävätkin, elleivät sitten olleet jo häntä unohtaneet.

Hän potkaisi tyhjää oluttölkkiä; joku hoiperteli kauempana ja huusi jotain. Hän tyhjensi pullon ja paiskasi sen katuun, ja suuri piiska sivalsi hänet kahtia. Hän yritti selvittää missä oli, mutta ei oikein jaksanut muistaa maamerkkejä.

Katu oli autio, talojen ikkunat suurimmaksi osaksi pimeinä, hämärä ei juurikaan lyhentänyt näkyvyyttä, mutta hän huomasi joukkion vasta, kun oli miltei törmätä heihin. Heitä oli kolme tummiin pukeutunutta hoikkaa nuorta miestä, ja he kävivät heti käsiksi.

Timo potki ja löi, riuhtoi itsensä vapaaksi, hänen silmälasina kilahtivat katuun. Miehet perääntyivät, mutta kävivät päälle uudelleen. Kaksi sai otteen käsistä ja kolmas alkoi tutkia hänen taskujaan. Timo pääsi potkaisemaan polvellaan tätä leukaan, ja parahtaen mies putosi. Armotta Timo oikaisi jalkansa. Rusahti, mies lensi tuskissaan kiemurrellen, nenäänsä pidellen selälleen.

Toiset saivat kellistettyä Timon maahan ja aloittivat potkimisen.

Hän ei ymmärtänyt minkä kielisiä huudahduksia he päästelivät, arabia tuli vain mieleen. Yhtäkkiä he lopettivat. Auton ääni voimistui ja kirkas valokeila häikäisi heidät kaikki. Ovi avautui ja kuljettaja syöksyi pamputtamaan miehiä, jotka kolmatta tukien kiiruhtivat karkuun. Hän huiteli selkään ja jalkoihin ja kiroili, ja vasta kaukaa kääntyi takaisin. Joihinkin ikkunoihin syttyi valoa, jostakin huudettiin hiljaisuutta.

- Valtakunnassa kaikki hyvin, kuljettaja kailotti ja heilutteli pitkää pamppuaan kävellessään rehvakkain askelin.

Timon jalkoja jomotti, mutta ihmeekseen hän tunsi olonsa hyväksi. Kirkkaat valot häikäisivät, hän nosti käsivartensa suojaksi. Auto oli taksi, sen eteen ilmestyi hahmo, joka kumartui hänen puoleensa. Käsi ojentui, kasvot erottuivat, ja ilman silmälasejakin hän tunnisti miehen.

- Antaisit hyvä mies ihmisten kulkea rauhassa.

Tuo kädenojennus ja lyhyt naurahdus oli tuttua vuosien takaa ja aikojen varrelta, aivan lapsuudesta jo, joko keskinäisten kahinoitten tai muitten yhteenottojen jälkeen, niin tuttua, että automaattisesti hän ojensi kätensä.

Se pysähtyi kuitenkin puoliväliin.

Hyvä mies. Vai hyvä mies.

Hiirenloukku.

- Onkos sun käsi rikki? - Olli auttoi hänet kainaloista varovasti ylös. - Pysytkös pystyssä?

Timo oikoi vaatteitaan, Olli alkoi puhdistaa selkämystä.

Taksimies tuli. Nuori nahkatakkimies, napit auki, pieni huivi kiedottuna kaulalle. Olli näki, ettei miehen tyytyväinen ilme kerjännyt reilua riksaa, ja päätti antaa kunnolla pyydetyn lisäksi.

- Nuo pitäisi kaikki ampua jo rajalla. Tarvitaankos täällä lääkäriä?
- Ei hätää. Rillit vaan lensi jonnekin. - Timo oli kiusaantunut huomiosta.
- Yhtä sain potkaistua aika hyvin, hän sitten lisäsi mahdollisimman vaatimattomasti. - *Anak ka nang puta*.
- Huoranpentu? Olli sanoi. - Niin, niin. Miten hyvältä tuntuukaan taas kuulla rakasta ja kauneinta filippiinien kieltä.

Taksimies löysi silmälasit, pyyhki enimmät märät hihaansa.

- Se valui ja huusi kuin sika syksyllä. Raukkojahan ne ovat, ei niihin viitsisi käsiään liata.

Olli taputti miestä selkään. Hän oli nyt hyvillään, ettei ollut huomauttanut mitään, kun mies oli valinnut pidemmän reitin.

Timo suoristi keskittyneenä lasiensa sankoja.

- Hypätään autoon, Olli sanoi. - Jos vain taksi huolii.
- Ei tarvi. Kiitti vaan. Mä kävelen. Lyhyt matka...
- Jos et tule saat turpiis. Ja jos tulet saat turpiis. Että senkus vapaasti valitset. *Kaibigan*.

Kaibigan. Ystävä.

- Et sä ehdi. Hidasvätys. *Isang lumang kaibigan*.

Vanha ystävä. Vanha ystävä. Ei ystävä enää?

Olli ojensi kätensä, ja Timo tarttui ja puristi kunnolla. Hyviä kavereita oli harvassa, Timo tunsi, hyviä huoria sen sijaan seisoi joka kadunkulmalla.

- Hän on mun vanha kaveri, sopisikos mitenkään...

Taksimies heilautti kättään.

- Mä levitän plastiikan penkille. Lähdetään ennen kuin sade yltyy.

Vanha kaveri. Se tuntui Timosta hyvältä. Ja hän meni autoon, aivan kuin ei missään tuntuisikaan kipua.

Takapenkillä huojui nuori nainen, lapsenkasvoinen nainen, kuin nuori

tyttö, kaunis filippiiniläinen huiskutti iloisesti ja levitti kätensä. Hän oli veikeässä humalassa.

- *Hoy Timoo! Kumusta ka?*

- No terve J. J. *Halo, halo*. Hyvin voin. Hyvää kuuluu, kuten näkyy. Mitäs pikkuprinsessa? *Maganda irog*. Kaunis kultasein.

Nainen alkoi nauraa ja yskiä.

Timo oli usein ryypännyt Jing-Jingin kanssa, monesti yrittänytkin saada käsiään muuallekin kuin pörröisiin hiuksiin, mutta aina löytänyt itsensä aamulla makaamasta tämän kokolattiamatolta. Hyvä, hyvä niin. Tosi hyvä niin.

- Onkos suunta sama? taksimies kysyi.

Olli kumartui etupenkiltä Timon puoleen.

- Mentäiskös teille? hän ehdotti vaisuna. Hänestä tuntui kummalliselta sanoa "teille".

- Täytyyhän sinut kantaa pesuun, hän sitten lisäsi muualle katsellen, vain jotain sanoakseen. - Siellä, sulla on hyvä saunakin...

Toinen luku

Sama vanha naarmuuntunut, himmeä avain.

Hälytyksen turvakoodit ennallaan.

Ollin suuta kuivasi, kun hän seurasi Timon hermostuneita liikeitä. Yli puoli vuotta sitten hän oli tuon oven paiskannut kiinni ja noussut taksiin. Kesäkuun kahdeskymmeneskuudes, rävähti kirkkaana hänen mieleensä, ja tuntui kuin hän olisi tuijottanut paljain silmin hitsausta. Reilu kahdeksan kuukautta sitten.

Timosta tuntui oudolta avata ovi Ollille, kun se joskus oli ollut päinvastoin. Aamun ahdistuksessa yksinäisyys tiesi aution saaren taivaalle repaleisia kylmiä tuulia, silti ei hän olisi kaivannut kenenkään seuraa. Siihen hän oli jo tottunut. Yksinäisyyteen. Ja ahdistukseen. Olivatko he todella joskus muinoin yhdessä kulkeneet tästä ovesta remuten ja riemuiten? Sarin ja Mirjan vakavan katseen seuratessa. Heidän koulunsa, ravintolan esimieskurssi, oli päättynyt yhdeksän kuukautta sitten. Sen jälkeen he olivat tavanneet vain pari kertaa, hetkittäin. Mitähän Ollin tiedostoissa lukee?

24 tunnin risteily. *Maailmanympärimatka*.

Mistä Olli tänne nyt tuli? Ja miksi? Oliko muuta vaihtoehtoa kuin... Tanja, Tanja se ei voinut olla, Olli oli kuulemma tapaillut Tanjaa, mutta tämä oli kuollut kuukausi sitten. Vai mikä päivä tänään oli? Ja kuukausi. Vuosi taisi sentään olla sama.

Hän haki jääkaapista vajaan viinipullon, potkaisi tuolin kohdalleen keittiön pöydän ääreen ja läsähti istumaan. Vetäisikö Olli turpiin?

Mutta mitä he olivatkaan kymmenkunta vuotta sitten, viiden-kuudentoista ikäisinä maailmanmiehinä naurussa suin hokeneet: "Naiset ovat ihmiskunnan yhteistä omaisuutta." Mutta eikö tuo enää pätenytkään tosi rakkaudessa? Oliko ystävyyden rajana rakastuminen samaan naiseen?

- Itsepalvelu. Tai self-service. *Paglilingkod sa sarili*. Senkus vapaasti valitset. Paikat ovat kai tuttuja...

Hän nuuhkaisi itseään. Tarkkaa mielikuvaa ei ollut, milloin hän viimeksi oli saunan oven aukaissut.

Rohkea, ujostelematon tarina rakkaudesta, seksistä, kuolemasta

Kuolema, joka on kostettava
toinen kuolema, joka on kosto

Luksusseuralaispalvelu
sen pomot Sari ja Mirja
kolmen ystävän rakkaus toiseen heistä

Voimista suurin - seksuaalisuus
Harhoista suurin - rakkaus
Heikoin lenkki - ihminen

Mahal kita
Mag-seks tayo
Hindi bale

Lisää kakkossivulla

84.2

9 789523 393691

ISBN 978-952-339-369-1